

Am surprins mișcarea mâinii, de la stînga la dreapta, măturînd aerul, și vîrfurile nasului adus în jos, și șnurul de la pulover atîrnînd în jurul gîtului, și mica sclipire a nasturelui de la palton, și salutul ei puțin cam rece. I-am răspuns ostentativ la fel, ca să-nțelegă că am uitat-o, dar Alex continua să mă privească cumva, într-un soi de oblicitate tăcută și motănească, fără să adauge nimic. În holul facultății nu mai rămăseserăm decît noi două, prefăcîndu-ne că așteptăm. În fond, eram destul de fericite de prezența aceea reciprocă, roase pe dinăuntru de curiozitatea intervalului de timp în care nu ne mai văzuserăm.

Am plecat împreună spre casă, dar am ajuns la Hanul lui Manuc, în crama goală. La început a fost mai greu, cu iscodiri răutăcioase și cu trimiteri directe, din partea ei, la ziua în care o amăgisem cu promisiuni. Apoi, după ce hala pustie a început să se populeze cu omuleți de sticlă colorată și cu locuri pe care nu le mai vizitasem de o bună bucată de vreme, am început să ne simțim mai bine, să ne lungim picioarele pe sub masă și să ronțăm covrigeii cu susan care aveau să ne însoțească mai tîrziu prin toate vagabondările noastre. Apoi am tăcut. Ne încrucișaserăm bocancii pe sub masă și ne

mîngîiam astfel, încinse de vin și căldura locului. M-a rugat să o duc pînă la toaletă. De aici a pornit totul, de la răul ei, de la bocete și nas borbănat de plîns, de la capul ei lăsat pe umărul meu, de la închisoarea-acasă și de la fugă, de la părinți habotnici și sașietate. Mi-a pipăit, în timp ce plîngea, jugulara și m-a sărutat cu gura năclăită de salivă acolo, în veceul fără geamuri din subsolul hanului. M-a întrebat ce fel de prieteni am.

— Știi, i-am spus, la 18 ani eram îndrăgostită lulea. Îl iubeam pe spălăcitul ăla de coleg al meu atît de tare... Aș fi vrut să cresc dintr-o dată mare, să fiu admirată, să merg în fiecare sîmbătă seara la petreceri, să-mi cumpăr haine noi și să pot să-mi dau buzele cu roșu. În loc, eu mi-am pus inelul pe deget și am plecat cu el. Auzeam că Mădălina făcea haz, spunînd că nici nu s-ar fi așteptat la alt lucru din partea mea. Nu numai că nu mă mai interesa viața liberă de adolescentă, dar mă apucasem sîrguincios să șterg praful prin casă, să dau cu aspiratorul, să mă fiții prin bucătărie cu caietul de rețete al mamei în mîină și să scormonesc prin crătiți și oale adevărate. Le mîzgăleam cu tot felul de măsuri, de lichide și prafuri, de uleioase și cleioase, după care aruncam conținutul în coșul de gunoi. Visam

fără prea mare rîvnă la viitor. Să-ți spun cum arăta el :

era o cameră văruită, cu o singură fereastră, fără perdele. Pe pereți, stăteau scrijelite nume de fetițe, versuri de melodii, dedicații amoroase. Se mai vedeau urme de scotch dezlipit, ca și țînțarii striviți pe perete sub formă de teste Rorschach. Într-un colț, aproape neobservat, era scris de o mîină puțin nesigură numele lui Kiki. Fugara și proscrisa, curajoasa mea Kiki, pe care am iubit-o nebunește din clipa cînd am văzut-o intrînd pe ușa încăperii, călcînd peste jucării și cutiuțe colorate de carton cerat. Eram colegă de bancă pe atunci cu fratele ei mai mare, de care mă lega o prietenie atît de strînsă, încît ajunseserăm să ne cumpărăm ghiozdane și haine la fel. Deveniserăm nedespărțiți ; călăream împreună în timpul orei de citire, întrecîndu-ne cu mare dibăcie, țineam hățurile strîns încercînd să-l întrec, dar el era întotdeauna mai ager decît mine. O luam pe scurtături, săream garduri de mărăcini și ne aventuram prin cele mai periculoase hîrtoape, biciuindu-ne nemilos armăsarii de vinilin. Cîteodată mi se mai rupea cureaua de la ghiozdan, așa că trebuia să abandonăm cursa pentru o dată viitoare, declarîndu-mă pînă atunci învinsă. Mamei îi plăcea colegul meu și, ca să-mi facă

Într-o zi o surpriză, l-a chemat împreună cu soră-sa pe la noi. Așa am întâlnit-o pe Kiki. Am plăcut-o la prima vedere: era cumplit de vie și de iubăreață. De cum ne cunoscuserăm, începuse să-și plimbe mâinile cu admirație pe rochița mea cu căpșune la guler, îmi vorbea conspirativ la ureche, ca să-l facem gelos pe fratele ei, mă gîdila, prefăcîndu-se a cînta la coastele mele și mă pupa ori de cîte ori îmi prindea obrazul aproape de obrazul ei bucălat. Cînd începea să rîdă, chiuia de mama focului, zdruncinînd canapeaua și se arunca mai apoi pe covor, dintr-o săritură, începînd să împrăștie nasturii cu care ne jucam neobosite. După cîteva ore de zben-guială, ne băgam sub birou și ne ghemuiam, gudurîndu-ne una pe lîngă alta. O dată, într-un exces de intimitate, Kiki mi-a mîngîiat pieptul plat și m-a rugat să-i arăt forma bumbișorilor mei maronii. Mi-a pretextat că, vezi doamne, ea îi avea în formă de inimioară și că voia să vadă dacă nu cumva toată lumea se află în situația ei privilegiată. Mai spunea Kiki, rotunjindu-și buzele pretențios, că în sfîrcurile acelea deformată stă sufletul și că la ea, uite, a dat pe dinafară. Mi-am ridicat conștiincioasă tricoul și am lăsat-o să-mi rîcîie cu vîrfurile gheruțelor pielea ciocolatie încrețită de frig și nedumerire.

Cerculețul regulat al sfîrcurilor mele a dezamăgit-o pe Kiki și, ca să-și demonstreze superioritatea, și-a săltat rochia peste cap, aruncîndu-și-o de pe ea, și a rămas doar în chiloții tetra. M-a pus să fac același lucru. Apoi s-a apropiat și și-a suprapus jumătate din trunchi peste al meu, apropiindu-ne micile monezi de ciocolată, pentru confruntare. Într-adevăr, sfîrcul lui Kiki semăna cu o inimioară parcă decupată din desenele scrijelite pe bănci.

— Știi ceva, mi-a spus ea atunci, hai să zicem că ăsta ar fi cadoul meu pentru tine.

Și, luînd o foarfecă din cutia de croitorie, și-a apropiat-o de piept, înfigîndu-și fără milă vîrfurile ascuțite în piele. Nu a țipat. I-au dat doar cîteva bobite de lacrimi, după care mi-a mărturisit:

— Doare.

M-am oprit. Alex mă asculta, puțin cam obosită de alcool. Am plecat amîndouă cuminți, potrivindu-ne pașii. Drept să spun, nici una nu știa spre ce se îndreaptă. Prima dată cînd am intrat în mansarda de care cred că am mai pomenit, mi s-a părut că mă aflu într-un cutioi de păpuși stricate. Mă întîmpina un enorm cazan care alimenta toată clădirea cu căldură, poreclit mai tîrziu Mastodontul. Două paturi dispuse în unghi drept și o etajeră improvizată

din stinghii erau toată recuzita acelei încăperi. În ea ne-am instalat noi confortabil și în paturile acelea cu arcuri sărite ne-am cuibărit ca-ntr-un cocon, atinse de un somn bolnăvicios. Am dormit în tricou și-n chiloți, spate-n spate, ca doi camarazi.

— Da, am să-ți spun aproape tot. Veneam în fiecare zi acasă la oră fixă, fără abateri din drum. Hălăduiam prin casă cercetînd cu privirea cele mai mici colțuri, cele mai nebănuite neregularități ale pereților, fiecare bucățică de parchet. Am vrut, în acele zile lungi ca niște macaroane, să-mi cunosc locul în care îmi voi petrece restul vieții. Am vrut să fiu stăpîină peste firele de praf, peste coșul de gunoi, peste scamele de pe covor și peste rafturile din cămară. M-am gîndit că e bine să-mi cunosc lenjeria și detergenții. În așteptare, priveam pe fereastră pelicula străzii, mașinile repezindu-se pe dinaintea mea, ignorîndu-mă răutăcios, și număram trecătorii care avuseseră din întimplare drum prin fața casei. Vecinii nu-i puneam la socoteală, ei erau firele de rezistență care mă legau de loc. Mă imaginam peste cîțiva ani cu părul retezat scurt, vopsit într-o culoare călduță, îmi pipăiam obrajii animați de un fard discret, buzele asortate și mîinile manichiurite, vedeam pe gaura cheii, în debara,

costumele aliniate militărește, într-o ordine numai de mine știută. Mai găseam prin sertare sutiene, ciorapi de mătase, furouri și jupe. Etajera de la baie era plină cu tot felul de cosmetice. Dar ce vedeam cel mai bine era un borcănel de culoarea verde fistic, care aducea cu crema de față a mamei. Pe dosul lui erau scrise în franțuzește instrucțiunile de folosire. Figura oglindită avea acum un sentiment de mulțumire. Minte mea nu putea să meargă mai departe, oprindu-se aici.

La sfârșitul primei săptămîni petrecute aproape în întregime împreună, Alex a plecat în orașelul ei de provincie, fără să mă anunțe în prealabil. Am stat toată duminica gîndindu-mă la ea și, spre seară, cînd am simțit că răbdarea mea se apropie de final, am luat drumul înapoi spre casa ei, așezîndu-mă turcește pe cimentul din fața ușii, odată ajunsă acolo. Am așteptat așa aproape patru ore, ciulind urechea ca un animaluș abandonat. Și ciudățenia pămîntului a fost că, tocmai în clipa în care am ațipit pentru cîteva clipe, Alex a urcat, încărcată de sarsanale.

— Cred că n-ai venit degeaba aici. Cred, hmmm, da, cred că trebuie să-mi spui ce vrei și apoi mai vedem.